

„Den Mand maa ikke tale her!“

Folk saae paa hinanden; og da Pastor Gaardbo forstod, at det var nødvendigt at give nærmere Forklaring, oplyste han, at Pastor Vestrup siden sin Afskedigelse, der skyldtes et usædeligt Levned, rejste rundt og ophidsede Befolkningen mod Kirken med raa og forargelig Tale. Han vilde henstille til Forsamlingen, at den nægtede at høre ham.

Uvilkaarligt saae alle op paa Enslev, fra hvem man ventede en Udtalelse. Den kom ogsaa straks efter, idet han ironisk tilraabte sin Brodersøn:

„Frihed for Loke saa vel som for Thor!“

„Jeg synes, at den Frihed allerede er bleven benyttet tilstrækkeligt ved dette Møde,“ svarede den unge Præst, og disse modige Ord vakte Forskrækkelse men ogsaa mumlende Tilslutning flere Steder. „Jeg nedlægger Indsigelse imod, at Pastor Vestrup faar Ordet her!“

Han havde talt med Kraft og Myndighed. Man saae, at Enslev blev opbragt, og der bredte sig en almindelig Raadvildhed i Forsamlingen.

Imidlertid var Mads Vestrup kommen ind paa Tribunens Midtergang. Alle kunde nu se ham, og Indtrykket af hans forkomne Skikkelse bestemte Afgørelsen. Ikke mindst Pastor Gaardbos egne, fattige Venner paavirkedes ved Synet, og der rejste sig derfor ingen Modsigelse, da Jørgen Mosegaard paany — og denne Gang med værdig løftet Lorgnet — forkyndte:

„Jeg giver Pastor Vestrup Ordet!“

Forinden den tidligere Præst i Favsing begyndte at tale, stod han lidt og ligesom spejdede eller vejrede ud over Forsamlingen. Hans højre Haand løftede sig flere Gange nervøst op til Brillerne, og i Ansigtet med de plumpe Træk skiftede Udtrykket uophørligt paa en Maade, der mindede om Skyggespillet over en Pløjemark under en urolig Aprilhimmel.

„Det var ellers lovlig stærkt at sige om mig, at jeg ophidser Folket mod Guds Kirke,“ sagde han med sit grove jyske Mæle, som en stærk Forkølelse gjorde endnu mere ru. „Jeg veed ikke bedre, end at jeg netop gaar rundt og leder efter Guds Menig-